

ଆମେ

ଭାବେ

နီနီရေး

ဟိုးဝေးဝေးမှာ ဘာကြယ်လဲဟေ

နံဘေးမှာ လည်း ကြယ်မရှိ

ဟိုးဝေးဝေးမှာ လည်း ကြယ်မရှိ

ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောမိမှန်းလည်း မသိ။

အဲဒီလိုနဲ့

အန်ထုတ်ဝါးမြို့

လွှတ်ချ။ ပြန်ကောက်။

.....

.....

.....

.....

အငြိအတွယ်များ စွာဖြင့် လောကသည် တုန်ခါနေ၏။

* * *

တမာရွက် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ကလေး များကြားတွင် ငှက်ကလေး နှစ်
ကောင် ခုန်ဆွပြေးလွှားနေသည်။ သစ်ပင်ခြေမှ မော့ကြည့်နေသော ကို
ရင်တစ်ပါးမှာ ထိုအဖြစ်ကို မြင်၍ ပြုံးနေသည်။

ငှက်ဝါနှစ်ကောင်၏ ခုန်ဆွမှုကြောင့် သစ်ကိုင်းပျော့ ကလေးများ နိမ့်
နိမ့်ညွတ်ကျသွားပုံမှာ လက်ချောင်းများ နှင့် ဖိနှိပ်လိုက်သဖြင့် စန္ဒရား ခ
လုတ်လေးများ အိကျသွားသည် နှင့် တူလှသည်။
တမာကိုင်းကလေးများ သာ စန္ဒရားခလုတ်လေးတွေ တကယ်ဖြစ်နေလျှင်
ကောင်းမည်။

ထူးခြားသော နိမ့်မြင့်သံစဉ်များ သိမ်မွေ့စွာ လွင့်ပျံ့ လာပြီး လူတွေ
၏ ရင်ဘတ်ထဲ စိမ့်ဝင်ကာ အတ္တအဖျင်းအမှော်များကို အရည်ပျော် ကျ
သွားစေလျှင် ပို၍ ပင်ကောင်းမည်။ ထိုသို့လျှင် လောကတစ်ခုလုံး မိုးကု
တ်စက်ဝိုင်း တစ်ဆုံး သာယာသွားမည်ပင်။

ကိုရင်လေး ထိုသို့ ဆန္ဒရှိမိသည်။

တောင်အောက်ရှိ ရွာထဲမှ အိမ်များကို နံနက်ခင်း
မြူးခိုးမြူးမှုန်တွေကြားကနေ မည်းမွဲမွဲလေး လှမ်းမြင်နေရသည်။
နှင်းခိုးမှုန်တွေထဲမှာ ဖြတ်သန်းနေသော နေရောင်ခြည်က ရွှေရောင်
တောက်ပနေ၏။

ကိုရင်လေး ဟိုတွေးသည် တွေးနှင့် တောင်စောင်းက တမာပင်
အောက်မှာ ရပ်နေခဲ့တာ အတော်ကြာပါပြီ။ ရွာထဲဝင်ရမှာ ကိုရင်လေး ရ
င်လေးနေတာကြောင့် အချိန်ဆွဲသည့် အနေနှင့်
အတွေးပင်လယ်ကြောမှာ မျောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုသူ ပြန်သိ
ထားမိသည်။

"ကိုရင်ကြီး ရှင်ပညာကြွလာမှာ ပဲ ကျောင်းပို့ ဆွမ်း ချိုင့်ဒကာတွေက

ဆရာတော်နဲ့ အတူ မြို့ကြီးတက်သွားကြတယ်။ ဒီတော့ နံနက်ဆွမ်းခံ ကြပေတော့ ...ဟီး ...ဟီး ..."

ညက ကိုရင်မဲတူပြောသော စကားဖြစ်သည် ။ ကိုရင်မဲတူက စကား တစ်ခွန်းပြောပြီးတိုင်း ..ဟီး ...ဟီးဟု ရယ်တာ အကျင့်ပါနေသ ည် ။

ကိုရင်မဲတူစကားကို ကြားတော့ ကိုရင် စိတ်ညစ်သွားပါသည် ။ ကိုရင် သည် ရွာကလေးမှ ထွက်ခွာခဲ့တာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီ။ ထိုသို့ ထွက်ခွာခဲ့ခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းမှာ သည် ရွာကလေးနှင့် သံယောဇဉ်ဖြတ်ချင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ဆွမ်းမစားရ၍ က နေနိုင်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ရွာထဲဆွမ်းခံ မကြ တော့ဟု တွေးဖြစ်သည် ။ ထိုသို့တွေးဖြစ်သည့် စိတ်ကတစ်ဝက်သာ။ ကျန်တစ်ဝက်ကတော့ ရွာထဲသွားရန် တိုက်တွန်းနေသည် ။

ထွက်ခွာခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော နေရာလေးသို့ အခါအခွင့်သင့်နေသောအခါ တစ်ခါတစ်ခေါက် လောက်တော့ ပြန်သွားချင်သော အသိစိတ်များကလည်း ဖြစ်ပေါ်နေသည် ။

ဘယ်လိုအရာတွေက ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားပြီလဲ။ ဘယ်လို အရာတွေ ဘယ်လိုတည်မြဲနေဆဲလဲ တွေ့ချင်မြင်ချင်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် ရွာထဲသွားရမည်လား၊ မသွားရမည်လား စိတ်က လွန်ဆွဲနေသည် ။ ခြေတစ်ဖက်က ရှေ့သို့လှမ်းချင်နေပြီး ကျန်ခြေတစ်ဖက်က နောက်သို့ ရွယ်နေမိသည် ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း နောက်ခြေထောက် ရှေ့ခြေထောက် နောက် လိုက်ရသည် ပဲ။

တောင်းဆင်းလမ်းအတိုင်း ကိုရင်လေး သပိတ်ပိုက်လျက် တရွေ့ရွေ့

တမာပင်ပေါ်တွင် ငှက်ဝါကလေး နှစ်ကောင် တစွေ့စွေ့။

* * *

ထိုရွာကလေးသည် ဇနပုဒ်ရွာသိမ်ကလေး မဟုတ်ပါ။ မြို့ကြီးများကို ဖြတ်သန်းသွားရသော လမ်းမကြီးနှင့် သိပ်မဝေးလှသော နေရာတွင် ရှိ၍ ဖွံ့ဖြိုးလှသည် ။ ဘီယာဆိုင် နှစ်ဆိုင်ရှိသည် ။ ကျေးလက်ဆေးပေး ခန်းရှိသည် ။ လက်ဘက်ရည်ဆိုင် လေးငါးဆိုင် ရှိသည် ။

ဆရာ၊ ဆရာမ နည်းနည်းနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော အထက်တန်း ကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိသည် ။ အတန်းငယ်ငယ်နှင့် ကျောင်းနုတ်ကာ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ခိုင်းခြင်းများ တော့ သိပ်မရှိတော့ပါ။ ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်လိုကြပေပြီ။ နံနက်တွင် ပဲပြုတ်သည် များ နှင့် အပြိုင်အဖြူအစိမ်းသန့်သန့် ကလေးများ ဖြင့် ကျောင်းသွားနေကြသည် ကို စိတ်ကြည်လင်ချမ်းသာစွာ မြင်နိုင်၏။

အင်တင်နာ ဂြိုဟ်တုစလောင်းနားရွက်များကို ထိုးထိုးထောင်ထောင် တွေ့ရမည်။ ကိုယ့်အိမ်နှင့် ကိုယ် ကာရာအိုကေ ဆိုတေးသံသဲ့သဲ့ ကိုလည်း ကြားရမည်။ လည်းလမ်းကြောင်း အတိုင်းပင် ကားဝင်ကားထွက်ရှိသည် ။ တရုတ်ဖြစ်ဆိုင်ကယ်လေးများ လည်း သူသူငါငါ ထောင်းလမောင်းကြေအောင် စီးနိုင်သည် ။

ဆန်စက်၊ ဆီစက်များမှာ စက်သံတဂျိုးဂျိုးကို သော်လည်းကောင်း၊ ယာခင်းဆီက ရေစက်မောင်းသံ တဘုတ်ဘုတ်ကိုလည်းကောင်း ညံနေအောင် ကြားရသည် ။ ဤသို့ ရှိသင့်တာတွေ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်စွာရှိသော ရွာကလေး ဖြစ်ပါသည် ။

ယခု ထိုရွာကလေးထဲသို့ ကိုရင်လေး တွေတွဝေဝေ အနေအထားနှင့် ပင် ဝင်လာခဲ့ချေပြီ။ ကိုရင်လေးဟု သုံးနှုန်းသော်လည်း ကိုရင်လေး၏ အသက်မှာ (၂၃) နှစ်နီးပါးရှိပြီမို့ ကိုရင်ကြီးအရွယ် ရောက်နေပေပြီ။

ကိုရင်လေး ရွာထဲအဝင်တွင် ပဲ လူတစ်ယောက်နှင့် တိုးသည် ။ ကိုရင်လေးက ထိုလူကို မြင်ဖူးသလို ရှိနေသည် ။ ထိုလူ၏ မျက်လုံးသည် တစ်စုံတစ်ရာ (သို့) တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အပြင်းအထန် ရှာဖွေနေဟန် ရှိသည် ။ အမူအယာတွေက ဆူပွက်ခက်ထန်နေသည် ။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိတော့လည်း စိတ်ဆတ်ဆတ် ကြည့်နေသည် ။ တရားဘောင်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထိုသို့ကြည့်ခြင်းကား မသင့်တော်ချေ။

ထို့ကြောင့် ကိုရင်လည်း ပြန်အကဲခတ်မိသည် ။ ထိုလူပါးမှာ ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်ကြီး တစ်ခုနှင့် ။ ထိုအမာရွတ်ကြီးကို ဖျောက်ကြည့်ရင်တော့ ထိုလူပုံကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပိုရှိသည် ။ ထိုအမာရွတ်ကြီးခံနေတော့ စဉ်းစားမရတော့ပေ။ ထိုလူအသက်ကတော့ ကိုရင်နှင့် မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိပြီး ရုပ်က ကြမ်းရင့်ထော်နေ၍ အမြင်ခက်နေရသည် ။ ယခင်က ရွာထဲမှာ ဒီလိုဒဏ်ရာ အမာရွတ်မျိုးနဲ့ လူ မတွေ့ဖူးဟု ကိုရင် တွေးမိသည် ။

ထိုလူက ခပ်ဆတ်ဆတ် ကြည့်ပြီးလျှင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းခြေလှမ်း ဖြင့် ပင် သူ့လမ်းသူ ဆက်လျှောက်သွားသည် ။ ထိုမှ ကိုရင်လည်း ရွာထဲ ဆက်လှမ်းခဲ့သည် ။

ရွာထဲ အတန်ငယ်ဝင်လာခဲ့ပြီးပေမယ့် ထူးခြားသော အပြောင်းအလဲ မတွေ့သေး။ အသိအကျွမ်းဟောင်းများ နှင့် ပင် ကောင်းကောင်း မတွေ့တတ်သေး။ နဂိုကတည်းက သိပ်မရင်းနှီးသည့် လူတချို့နှင့် သာ တွေ့ရသည် ။ ထိုလူတွေလည်း မှတ်မိသလိုလို၊ မမှတ်မိသလိုလို။ ခါတိုင်းဆွမ်း

ခံကြွနေကျ ကိုရင်မဟုတ်မှန်းတော့သိကြသည်။ ။

သပိတ်ထဲ ဆွမ်းအနည်းငယ် ရပြီးချိန်၌ ကိုရင်၏ ခြေအစုံသည် မြေကွက်လပ်ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုရှေ့၌ ရပ်တန့်လျှက်သား ဖြစ်နေသည်။ ။ ထိုကွင်းပြင်ကြီးရှေ့ ရောက်မှန်းသိသဖြင့် စိတ်ကစေခိုင်းသောကြောင့် ရပ်လိုက်မိတာလား၊ ဘာအသိမှ မဝင်သေးခင်ဘဲ ခြေထောက်တွေက သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ရပ်တန့်သွားတာလားတော့ ခွဲခြားမသိတော့ပါချေ။

ထိုမြေကွက်လပ်ကွင်းပြင်ကြီးကို ကိုရင် မှတ်မိစွာ ကြည့်နေပါသည်။ ။ ကွင်းပြင်၏ အလယ်တွင် ကလေးငယ်တွေ ခုန်ပေါက်ပြေးဆော့ ကစားနေသည် ကို မြင်သည်။ ။ ကွင်းပြင်၏ အစပ်တွင် ကာလသားပျို ၊ သမီးပျိုလေးတွေ နှစ်ဖက်ခွဲကာ ဖိနပ်ခုထိုင်၍ ရယ်ဖွယ်ဖွဲ့စကား ဆိုနေကြသည် ကို မြင်ရသည်။ ။ ကိုရင်၏ မျက်လုံးထဲ မြင်နေရခြင်းပါ။ တကယ်တမ်း ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် လူသူခြောက်ကပ် ကင်းရှင်းလျက်။

* * *

(က)

လဝန်းသည် ကောင်းကင်တိမ်ဦးမှာ ဝင်းပြည့်ဝါနေ၏။ ခုနှစ်စဉ်ကြယ်ပြာတွေက ယောက်ချိုဇွန်းကြီးလို ကောက်ကောက်ကွေးကွေး နေရာယူလို့ ။ မီးပုံးပုံများ လည်း ကြယ်တွေရှေ့မှာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရွေ့ရွေ့လေး လွင့်နေကြသည်။ ။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း ဆီမီးထွန်းထားကြ၏။ ဆီမီးရနံ့များက မွှေးနေသယောင်ထင်ရတာ လူတိုင်း ပျော်ရွှင်နေကြသည့် သီတင်းကျွတ် ညတစ်ည။

"ဆီမီးခွက်ကြီးဂလောင်ဂလောင်"

"လိပ်ဥပျောက်လို့ လိပ်မရှာ သူ့ခမျာ ငိုမဲ့ငိုမဲ့"

"ကျောက်ရုပ်ကျောက်ဖြတ်"

"စည်းကျော်မယ့်သူ ရှိလား။ တစ်နှစ် . . . သုံး လေး"

"အရူးမကြီး မစာဥ အရူးမကြီး မစာဥ"

"ဒီ"

"အောင်ပြန်"

"ကုလားကြီးသောက်တဲ့ ရေအိုးစင် . . . ကုလားကြီးသောက်တဲ့ "

"ရွှေတံခါးကြီး ဖွင့်ပါဦး"

"အုန်းသီးလေးလုံး မလေးလုံး တစ်လုံးဆွမ်းတော်တင် တစ်လုံးရေ
ထဲကျ ငါဆယ်လို့ ရ"

လရောင်အောက်တွင် ကစားရသဖြင့် အေးမြကာ မောပမ်းရမှန်းမ
သိ ဖြစ်နေကြသည်။ ကလေးငယ်များက ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားရသော က
စားနည်းမျိုးမှာ အားရနေကြပြီး တဟေးဟေး ဖြစ်နေကြသည်။

နည်းနည်းကြီးသော လူပျိုစ၊ အပျိုစ အရွယ်များကတော့ ပြေးလွှားမ
ဆော့ကစားတော့။ ကွင်းပြင်အစပ်မှာ လက်ဖက်ပန်းကန်၊

မုန့်ပန်းကန်များ ဖြင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကားပေါင်းစုံ သိုင်းဝိုင်းကြသည်။ ။ သ
တင်းရယ်၊ အတင်းရယ် မခွဲခြား ရွာထဲကအကြောင်းများ ပြောကြသည်

။

နတ်ကတော် ဒေါ်ပွေလီ နတ်ကနေတုန်း သူ့သမီးလင်နောက်လိုက်
တာကြားပြီး နတ်ဝတ်စုံကြီးနဲ့ ပဲ မြို့တက်မယ့် ကားဂိတ်အထိ
လိုက်ပွဲကြမ်းတဲ့ အကြောင်း၊ သူကြီးသား ဝင်းထိန် မြို့ရောက်တုန်း ဓာ

တံလှေကားစီးတာ ကြောက်ပြီး စီးရင်းနဲ့ ဆီးထွက်ကျတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ မေ့တတ်သည့် အရိုးတင်မြ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆွမ်း ချိုင့်ပို့သွားတာ ဘုန်းကြီးက ဖွင့်ကြည့်တာ ချိုင့်ထဲမှာ ဘာမှ ပါမလာတာကို တွေ့ရသည်။ ။ အရိုးတင်မြက မေ့ပြီး ဆွမ်းတွေ မထည့်ဘဲ ယူလာတာကို ဘုန်းကြီးက ဘာတရားပေါက်သွားသည် မသိ ချိုင့်အလွတ်ကြီးတွေ ငုံ့ကြည့်ပြီးတော့ တောထွက်သွားသည့် အကြောင်းတွေ ပြောကြသည်။ ။

တောပန်းကလေးများ ခူးကာ စကားထာဝှက်တမ်းလည်း ကစားကြသည်။ ။

"ကုလားမလေး ခြေကောက်ကောက် ချောင်းကမ်းစပ်မှာ လျှောက်အဲ့ဒါ ဘာတုံးဖြေ"

ခင်ထွေးက မိန်းကလေးထုကိုယ်စား မေးခွန်းထုတ်သည်။ ။

တံခွန်၊ ဉာဏ်တိုး၊ ထွန်းမော်၊ ကြက်တောတို့ ယောက်ျားဘက်က ဖြေရမည်။ မေးခွန်းက မကြားဖူး၍ သူတို့ မဖြေနိုင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဉာဏ်ကောင်းသည် ဟု ထင်နေသော ဉာဏ်တိုးတောင် မဖြေနိုင်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တင်းနေသည်။ ။ သူတို့ ပန်းပေးတော့ ခင်ထွေးက အဖြေပြောပြသည်။ ။

"ငါးမျှားချိတ်ကို ပြောတာဟဲ့"

ဒီတော့မှ ယောက်ျားလေးတွေ ဘက်က ဉာဏ်တိုးဦးဆောင်ပြီး ...

"ကျွတ် ငါထင်တယ်။ ငါသိရဲ့ သားနဲ့ မဖြေလိုက်မိဘူး"

"ဟုတ်တယ် . . . ငါကောပဲ"

"ကျွတ် . . . လွယ်လွယ်လေးပါကွာ"

စသည့် အစောကြီးကတည်းက အဖြေသိပြီးသားလိုလို ကိုယ်ညံ့တာ ဝန်မခံလိုသည့် အမြင်ကတ်စရာ အသံတွေ ထွက်လာသည်။ ။

ခင်ထွေးတို့ ၊ အေးအေးရီတို့ မိန်းကလေးဘက်ကလည်း ဘယ်ငြိမ်ခံ မလဲ။ ပွတ်တွတ်ပွတ်တွတ်နှင့် ပြန်စွာကြသည် ပေါ့။ နီနီတစ်ယောက် သာ နှုတ်ခမ်းတစ်လန်ပန်းတလန်မရှိဘဲ ငြင်းခုန်သံ နှစ်ဖက်ကြားမှာ ရ ယ်၍ နေသည်။ ။ အသံတွေဆိတ်မှ ခင်ထွေးက . . .

"ကဲ . . . နင်တို့ ဒီတစ်ခါလည်း ဖြေနိုင်ရင် ဖြေဖမ်း။ မဖြေနိုင်မှ ခုန လို အရှက်မရှိ မိန်းမလို မိန်းမရ မပြောကြေးနော်"

ယောက်ျားလေးတွေက ပေစောင်းစောင်း ကြည့်နေစဉ်ပဲ စကားထာ ဝှက်သံ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ ။

"တောင်ကြိုတောင်ကြား အော်လို့ သွား ကုလားနှာခေါင်းရှည်"

"ဟွန်း"

ယောက်ျားလေးတွေဘက်က နှာခေါင်းရှုံ့သံ တန်းထွက်လာသည်။ ။

ယောက်ျားလေးတွေ အလိုမကျ ဖြစ်သွားပုံကိုမြင်တော့ မိန်းကလေး တွေ ပျော်သွားကြသည်။ ။ ကျေနပ်သွားကြသည်။ ။ ကြိတ်ပြီးကြသည်။ ။ နီ နီလည်း ပြုံးနေသည်။ ။ နီနီနှုတ်ခမ်းတစ်ဝိုက်မှာ မုန့်ဆီကြော် စားထား ၍ သနပ်ခါးပျက် ဆီကွက်ကာ အဝိုက်ကလေး ထင်နေသည်။ ။ ထိုသို့ နှု တ်ခမ်းနှင့် ပြုံးနေသည့် တိုင် နီနီသည် ကြည့်၍ ကောင်းနေသည် ဟု တံ ခွန်ထင်သည်။ ။ နီနီ သနပ်ခါးပါးကွက်၏ အဆုံး နားသယ်နောက်နား အ ပေါ်ဘက် ကောင်းကင်တွင် မီးပုံးပျံတစ်လုံး လွင့်ပျံနေသည် မှာ လည်း ရင်ဖိုဖွယ် ရှုခင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ။

"ကုလားက ဘာလို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်မနေဘဲ တောင်ကြိုတောင်ကြား

လျှောက်အော်နေရတာလဲ။ ကျွတ် . . . အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ။ အဲ့ဒါကြောင့် နှာခေါင်းရှည်တာ ဖြစ်မယ်"

ဉာဏ်တိုး၏ စိတ်တိုတိုနှင့် ညည်းတွားသံ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဉာဏ်ကောင်းသည် ဟု ထင်နေသည့် ဉာဏ်တိုးမှာ သူမဖြေနိုင်သည့် မေးခွန်းတွေ များ လာ၍ တင်းနေခြင်း ဖြစ်သည် ။ အတော်ကြာသည် အထိ မဖြေနိုင်မှ တောပန်းတစ်ပွင့် ပစ်ပေးကာ . . .

"ပန်းပေးပြီဟေ့"

ဆိုမှ ခင်ထွေးက အောင်မြင်စွာ ပြုံး၍

"အဖြေက သေနတ် . . . သေနတ် ဟေဟေး"

အဖြေကိုကြားတော့ ခုနက အတိုင်းပင် မဖြေချင်လို့ မဖြေတာ ဆိုသည့် ပုံစံ မထိတရီ အသံတွေ ထွက်လာကြပြန်သည် ။ အပြန်အလှန် စကားနားထိုးကြ ပြန်သည် ။

မိန်းကလေးဘက်ကပဲ ဆက်တိုက်နိုင်နေသည် မို့ နောက်ထပ် စကားထာဝှက်ရပြန်သည် ။ ခင်ထွေးက

"ရင်မှာ ထား၊ သားလည်း မဟုတ်၊ အမြီးကောက် မျောက်လည်း မဟုတ်၊ မုတ်ဆိတ်ဖွား ကုလားမဟုတ်"

"လာပြန်ပြီ . . . ကုလား။ နင့်စကားထာတွေကလည်း ကုလားတွေချည်းပါပဲလား"

မေးခွန်းမဆုံးသေး ဉာဏ်တိုးက ပိတ်ဝေဖန်လိုက်သည် ။ ဟုတ်လဲဟုတ်သည် ။ ဘယ့်နှယ် . . ပထမ မေးခွန်းက ကုလားမလေး ခြေထောက်ကောက်တဲ့ ။ နောက် ကုလား နှာခေါင်းရှည်တဲ့ ။ အခု မုတ်ဆိတ်က လာဖွားပြန်ပြီ။ ခင်ထွေးလည်း ဉာဏ်တိုးကအော်မှ ကိုယ့်စကားထာ

ကိုယ် ကုလားတွေများ နေမှန်း သတိထားမိတော့သည်။ ။

"ဘာလဲ ခင်ထွေး၊ နင်က ဟိုလှေထိုးတဲ့ ကုလားလေး မောင်ချို ကို ကြိုက်နေလို့ လား"

ဉာဏ်တိုး၏ အော်ကျယ်ကျယ် အသံကို အရူးမကြီး မစာဥ ကစားနေ သည့် ဝိုင်းနားက ကလေးတွေကို ထိုင်ကြည့်နေသော ကုလားလေး မောင်ချိုက သဲ့သဲ့ကြားပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ။

ခင်ထွေးက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ဉာဏ်တိုးကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ပြေး ထုသည်။ ။

"သေနာက၊ နင့်ညီမနဲ့ ပေးစားလိုက်ပါလား"

ကုလားလေး မောင်ချိုက ခင်ထွေးကို လှမ်းပြီးပြနေသည့် သွားများ ပဲ မြင်ရ၏။ ကျန်သည့် နေရာများကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက လှေ ကားလက်ရမ်းလို မည်းမှောင်နေသည်။ ။ ခင်ထွေး စွန့်တောင်ဆွဲပြီး အံ့ကြိတ်ပြလိုက်မှ ကုလားလေး မောင်ချို သူမဟုတ်သလို ခေါင်းပြန်ငဲ့ သွားသည်။ ။

ကျန်သည့် သူများက ရယ်ကြသည်။ ။ သည် တစ်ခါတော့ တံခွန်ရယ် နေသည် ကို နီနီက လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။

"ငါ့မေးခွန်း မဆုံးသေးဘူး၊ ဆက်နားထောင်။ မှတ်ဆိတ်ဖွားကုလည်း မဟုတ်။ ပြီးတော့ . . "

"မေးမနေနဲ့ တော့။ နင့်မေးခွန်းက ရှေးပဝေသဏီက အန်းဒိတ်ကြီး ပါဟာ။ စောင်းကိုမေးတာမို့လား။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းစာထဲ ပါပြီးသားများ "

အခုလို မေးခွန်းလောက်မှ ဖြေနိုင်တာများ ဉာဏ်တိုးက မာန်ဝင့်နေ

သေးသည်။ ခင်ထွေးကလည်း ဒီလိုလေသံမျိုးဆို သိပ်အမြင်ကပ်တာမို့ ပြန်အော်မည်ပြုတုန်း ဆူညံသံတစ်သံက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ ဝင်ရောက်လာသည်။

ကွင်းပြင်၏ ဘေး ရွာလမ်းမပေါ်တွင် အသံကို တမင်ကျယ်အောင် မောင်းလာသော ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို တွေ့ရသည်။ ။ ရွာမှာ ဆိုင်ကယ် တော်တော်များများ ရှိသော်လည်း ဒီလို ဆိုင်ကယ်မြင့်မြင့်မျိုးတော့ တစ်စီးသာရှိပါသည်။ ဆိုင်ကယ်အသံကြားရုံနှင့် စီးသူကိုပါ အားလုံး သိလိုက်ကြသည်။

"ထက်ခေါင်ပဲ . . . နီနီရှေ့ နင့်ကို အသံပေးနေတာ"

အသံကြားကတည်းက ဆူပုတ်နေသောနီနီကို အေးရီက အသံတိုးတိုးနှင့် ပြောသည်။ ဆိုင်ကယ်က ကွင်းပြင်ရှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် မောင်းနေသည်။

"ဆိုက်ကယ်အနောက်က လူက နင့်အစ်ကိုနော် . . . နီနီ။ သူက ထက်ခေါင်ဘက်တော်သား ဖြစ်နေတဲ့ ပုံပဲ။ နင်တော့ ခက်ပါပြီ"

ခင်ထွေးဝင်ပြောသော စကားကလည်း နီနီကို ပိုစိတ်ရှုပ်စေသည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ ထက်ခေါင်က သူမထံ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူမအစ်ကို လုပ်သူက ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ စီးကရက်ဖွာလို့။ လေးငါးခေါက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် မောင်းပြီးမှ ထွက်သွားကြလေသည်။

စကားထာဝှက်တမ်းလည်း မကစားတော့။ ကလေးတွေ ဆက်ကစားနေကြပေမယ့် သူတို့ ကတော့ လူစုခွဲလိုက်ပါသည်။

နီနီနှင့် ခင်ထွေးက "အဘွားမူ ရက်ကန်းစင်ဆီသွားမယ်။ နင်တို့လိုက်ပို့" ဟု ဆိုသဖြင့် တံခွန်နှင့် ဉာဏ်တိုးက လိုက်ပို့ကြသည်။

အဘွားမူသည် ခင်ထွေး၏ အမေဘက်က အဘွားအရင်း ဖြစ်ပြီး နီနီ နှင့် လည်း မြေးအဘွားလိုပင် နွေးထွေးသည်။ အဘွားမူ အိမ်ရောက် တော့ အိမ်၏ တံစက်မြိတ်၌ ချိတ်ထားသော စက္ကူမီးပုံးတစ်လုံးကို ဖြုတ် ကာ နီနီက တံခွန်ကို ပေးလိုက်သည်။

"လမ်းက သိပ်မှောင်တယ်။ ဒီမီးအိမ် ယူသွားလိုက်ဟ"

တံခွန် လှမ်းယူသည်။ နီနီလက်ချောင်း ဖြူဖြူများ နှင့် မထိသော်လည်း နီးနီးကပ်ကပ် အနေအထားမှ လှမ်းယူရ၍ ရင်ခုန်နေသည်။

"ဟ မီးအိမ်က တစ်လုံးပဲလား။ ငါလည်း အမှောင်ထဲ မြင်ရတဲ့ ကြောင်မျက်ရှင်မှ မဟုတ်တာ။ ငါ့ကျတော့ မပေးဘူး။ နင် ဒါခွဲခြားခွဲခြား လုပ်တာ သိသာသွားပြီနော် . . .နီနီ"

ဉာဏ်တိုးစကားကြောင့် နီနီပါးပြင် ချက်ချင်း နီထွေးသွားသည်။ မီး အိမ်တစ်လုံးတည်းနဲ့ လည်း နှစ်ယောက်သွားလို့ ရတာကိုဟု နီနီတွန့်တွန့် ဆုတ်ဆုတ်လေးသာ ရေရွတ်နိုင်တော့သည်။ ခင်ထွေးက ပြုံးစေဖြင့် . . .

"နင်က ဉာဏ်ကောင်းတယ်လေဟာ။ အဲ့ဒါကြောင့် မီးအိမ်မလိုဘူးလေ"

"ငါဉာဏ်ကောင်းတာ ငါသိပါတယ်။ အခုဟာက မတရားခံရလို့ ပြောနေတာဟဲ့"

ဉာဏ်တိုး ညစ်ကျယ်ကျယ် လုပ်နေခြင်းပါ။

"နင် တော်တော် နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးရှိလှချည်လား။ မပေးချင်လို့ မပေးတာဟာ ဘာဖြစ်လဲ"

တဲအိမ်အတွင်းမှ အဘွားမူ၏ ချောင်းဟန့်သံလှမ်းကြားရ၏။

"အဘွားမူရေ . . . ဒီမှာ ဉာဏ်တိုးက အဘွားရဲ့ မီးအိမ်တွေ အတင်း
တောင်း နေတယ်"

ကလေးကလား အော်တိုင်သည် ။ အဘွားမူ၏ တုံ့ပြန်သံ မကြားရ
ပေမယ့် နီနီက နောက်ထပ် မီးပုံးတစ်ပုံးကို ခြေဖျားထောက်၍ ဖြုတ်လို
က်ကာ

"ရော့ . . . ဉာဏ်တိုး၊ ယူ"

ဟု ပေးသည် ။

"ဟင့် . . . မသဒ္ဓါရေစာ မီးပုံးလေးပါလားနော်"

ငြိုငြင်သံပေးပြီးမှ ယူသည် ။ နီနီက ရှက်နေသည် ။ တံခွန်က ပြုံး၍
ပျော်သွားသလိုလို ဖြစ်နေသည် ။

ထို့နောက် ဉာဏ်တိုးနှင့် တံခွန် ပြန်ခဲ့ကြသည် ။ လမ်းတွင် ကောင်း
ကင်မှ လကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဒီအချိန် နီနီ ယက်ကန်းစင်၏ ချည်မျှင်
လေးတွေကြား ပျက်တစ်ဝက်ဝါတစ်ဝက် သနပ်ခါးကွက်ကလေးဖြင့် လှ
နေတော့မည်ဟု ခုနကမှ ခွဲခွာခဲ့ရပေမယ့် တံခွန်သတိရမိသည် ။

"သူများ တွေများ ဒီလောက် လမင်းကြီး ဝင်းထိန်နေတာတောင် အိ
မ်အပြန်လမ်းအတွက် မီးအိမ်သတိရပေးတဲ့ သူနဲ့ "

တံခွန်ကကြည့်တော့ ဉာဏ်တိုးက

"မကြည့်နဲ့ မင်းကို ပြောနေတာပဲ"

နှစ်ယောက်သားရယ်ကြသည် ။

သွားရမည့် လမ်း မတူတော့သည့် နေရာတွင် သူတို့ လမ်းခွဲပြီး တစ်
ယောက်တစ်လမ်း ပြန်ခဲ့ကြသည် ။

ဉာဏ်တိုးနှင့် လမ်းခွဲအပြီးမှာ ပဲ တံခွန်က သူ့မီးအိမ်ကို သူ အကဲခတ်
မိလာသည်။ ။ စက္ကူမီးအိမ်ထဲတွင် ပိုးဖလံကောင်တွေ ပျံနေသည်။ ။ ပိုးဖ
လံကောင်များ သည် မီးညွန့်ထဲဝင်ဝင်တိုးကာ အပူလောင်၍
မီးစာအရင်းဆီ ပြုတ်ကျပြီး ဖယောင်းရည်ထဲတွင် သူတို့ အလောင်းများ
နစ်နေကြသည်။ ။ တစ်ကောင်လည်း မဟုတ်။ ထိုနည်းအတိုင်း နှစ်ကော
င်၊ သုံးကောင်၊ လေးကောင်လောက် ဆက်တိုက်ဖြစ်သွားသည် ကို တံခွန်
မြင်နေရသည်။ ။

သူတစ်ခုခုတွေ့မိနေသည်။ ။ သူ မီးအိမ်ကို ငုံ့ကြည့်နေရာမှ ခေါင်း
မော့လိုက်သည်။ ။ ရှေ့လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ခရုတွေများ စွာ တရွေ့ရွေ့
သွားလာနေကြသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ ခရုတွေက အကောင်ကြီးအ
ကောင်ငယ် စုံသလို ခရုတွေနှင့် အတူ ခူကောင်တွေ၊ ရထားကောင်တွေ
ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ။ သူသည် လမ်းအတိုင်းလျှောက်ကာ အိမ်ပြန်ရမ
ည်။ သို့သော် မလျှောက်သေး။ သူ ရပ်နေသည်။ ။

လမ်းကျဉ်းကလေးတွင် မီးအိမ်ကို တွေ့ဝေစွာ ဆုပ်ကိုင်၍ ရပ်နေ
သော လူငယ်တစ်ယောက်ရှိလေသည်။ ။

* * *

"ဟေ့ကောင်တံခွန်ထထဟေ့ကောင် "

လှုပ်နှိုးမှုကြောင့် သူနိုးလာသည်။ ။ မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ပြီး ဖွင့်ကြည့်
လိုက်တော့ သူ့ကို လှုပ်နှိုးနေသူက ဉာဏ်တိုး။ သူလည်း ဉာဏ်တိုးကိုမြ
င်မှ အသိဝင်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထလိုက်တော့သည်။ ။

"အိမ်မရှိ ယာမရှိ ကျနေတာပဲ။ ဘာလို့ လမ်းဘေးက သစ်ပင်မှာ မှီ

အိပ်နေတာလဲ"

မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။ ဉာဏ်တိုး၏ အပြစ်တင်သည့် အသံ၊ အံ့သြသည့် မျက်လုံးနှင့် အမေးကို တံခွန် တန်းမဖြေဖြစ်။ ခေါင်းကို အရမ်းကုတ်နေသည် ။

"မင်း . . . ညကတည်းက အိမ်မပြန်ဘဲ ဒီအပင်ခြေမှာ အိပ်နေတာမို့လား။ ဘာလဲ . . . အိမ်မှာ မင်းအဖေ မူးပြဲနေတာကို မမြင်ချင်လို့ လား။ အဲ့ဒါဆိုလည်း ငါ့အိမ် လာအိပ်လို့ ရတာပဲကို"

ဉာဏ်တိုးက သူ့အထင်နှင့် ဇွတ်ပြောနေသည် ။

တံခွန်က ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖုတ်ဖက်ခါထပြီး လမ်းပေါ်ကြည့်လိုက်တော့ ခရုတွေတချို့၊ ခူကောင်တချို့၊ ညဘက်ကလောက် မများ တော့ပေမယ့် ရှိတော့ရှိနေကြဆဲ။ သူ ညက လမ်းနံဘေးအတွင်းထဲက သစ်ပင်အောက်တွင် အိပ်ပျော်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ငါပြောနေတာတွေလည်း အဖက်လုပ်ပြီး ဖြေပါဦးကွ"

တံခွန်က မီးအိမ်ကို ပင့်ပြလိုက်သည် ။

"ဒီမီးအိမ်ကြောင့် ပဲ အိမ်မပြန်နိုင်တာ"

"အောင်မယ်လေး ချစ်သူပေးတဲ့ မီးအိမ်က ပိုတောင် လင်းရဦးမှာပေါ့ကွ"

"မီးအိမ်မှ နံလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ မနေ့က ငါပြန်လာတော့ မီးအိမ်ထဲကို ပိုးဖလံကောင်တွေ ဝင်ဝင်ပြီး တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် သေကုန်တယ်"

"ဒါ သဘာဝပဲလေ။ ဒီလိုသေရတာ သူတို့ အစဉ်အလာပဲ"

"ငါပဲ ဆက်ပြောမယ်။ နောက် . . . ငါ ဒီနေရာရောက်ရင်တော့ လမ်း တစ်လျှောက်လုံး ခရုတွေ၊ ခူကောင်၊ ရထားကောင်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေ တယ်လေ"

""

"ငါသာ မီးအိမ်မပါရင် အဲဒီခရုတွေကို ရှောင်ကွင်းပြီးသွားနိုင်မှာ မ ဟုတ်ဘူး လေ။ တက်နင်းမိပြီး သေမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မီးအိမ်ကြီးနဲ့ ကျ တော့လည်း ပိုးဖလံကောင်တွေ သေလိမ့်မယ့်ကွ။ အဲဒီတော့ ငါ မီးအိမ် ကိုလည်း ဆက်မထွန်းချင်၊ လမ်းလည်း ဆက်မလျှောက်ချင်တော့ဘူး၊ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ လမ်းဘေးတစ်ပင်မှာ ငုတ် တုတ်မှီပြီး စဉ်းစားရင်း အိပ်ပျော်သွားတော့တာပဲ"

"ကျွတ် . . . မင်းကလည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ၊ ငရဲကြီးမှာ များ တော်တော်ကြောက်တယ် . . . ဟုတ်လား"

"ငရဲကြီးမှာ တွေ့တာတွေ ငါစိတ်ထဲ သိပ်မတွေ့ပါဘူး။ ငါ့စိတ်မှ ရှိ တာက သူတို့ မသေဖို့ ပဲ။ ငါက သူတို့ အသက်ဓာတ်ကို လေးစားတာကွ။ သူတို့ သက်တမ်းရှိသရွေ့ နေထိုင်စေချင်တဲ့ စိတ်ပဲရှိတာပါ"

ဉာဏ်တိုးက နှုတ်ခမ်းခွက်ကာ ခေါင်းကုတ်သည် ။ လေပါသည် ပေါ့ ။ တံခွန်စိတ်က တစ်ခါတလေ ထိုသို့ သူတော်စင်လိုလို ထူးဆန်းနေတတ်ကြောင်း ဉာဏ်တိုးသိပါသည် ။ သို့သော် ထိုအဖြစ်ကိုတော့ ကြောင်သည် ဟု မြင်သည် ။ ဘာပဲပြောပြော ထိုအချက်ကို တစ်ခုခုအတွက် အသုံးချဖို့ ဉာဏ်တိုး အကွက်မြင်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည် ။

ထိုညနေတွင် ပဲ ဉာဏ်တိုးက နီနီဆီကို သွားသည်။ နီနီက တစ်အိမ် လုံးစားသောက်ထားသည့် ပန်းကန်တွေ ခွက်တွေကို ဆေးကြောနေသည်။ နီနီကို ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းစရာ။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်တိုးကကူပြီး စဉ်အိုးထဲ ရေဖြည့်ခပ်ပေးလိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ မိမိလာရင်းကို ပြောသည်။ ဉာဏ်တိုးက မနောက တံခွန်လမ်းဘေးမှာ အိပ်သည် ဟု ပြောပြလိုက်သည်။ ထင်ထားသည့် အတိုင်း နီနီက မျက်လုံးဝိုင်း၍ . . .

"ဘာလို့ အိပ်တာလဲ"

ဟု မေးတော့သူက

"နင့်ကို စိတ်မချလို့ ပေါ့"

ဟု ပြန်ဖြေသည်။

"နင်က အဘွားမူရက်ကန်းစင်ကနေ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်မယ်မှန်း မသိတော့ သူစိတ်မချလို့ သစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်ပြီး စောင့်နေတာပေါ့"

ဟု ရုပ်တည်နှင့် အောင်သွယ်သည်။ နီနီက မျက်နှာရဲသွားသည်။ ထိုသို့ မထိခလုတ်ပြောပြီး ဉာဏ်တိုးထွက်လာသည်။

နောက်နေ့မနက် ချောင်းထဲမှာ တံခွန်နှင့် ရေကူးကြသည်။ တံခွန်က ရေကူးနေစဉ် ဉာဏ်တိုးက ကမ်းဘေးမှာ ထိုင်နေသည်။ ခရုတစ်ကောင်ကို လက်ကကိုင်ကာ မျက်စောင်းထိုးရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

"ဟေ့ကောင် ခရုကို ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ခုနက ဒီကောင် ငါ့အပေါ်ကို တက်လာတာ ငါယားသွားတာပဲကွ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင် ပြန်ယားအောင် ကလိယားထိုးနေတာ"

"အာ"

တံခွန်ဆလံသသွားသည် ။ ဉာဏ်တိုးက ထိုသို့ ပေကပ်ကပ်။ ခရုကို တောင် သဘောထားကြီး မပေးနိုင်ဘဲ ကလဲ့စားချေနေသည် ။

ခရုက ယားမယားတော့ မသိ။ ခရုကို ကလိယားထိုးသလို သွားသွား ပွတ်နေရသဖြင့် သူ့လက်ပဲ ယားနေသည် ။ ချောင်းထဲခုန်ဆင်းကာ လက်ရေပြန်ဆေးရင်

"ဟေ့ကောင် . . . တံခွန်၊ မင်းကို နီနီက ဟိုတစ်နေ့က သစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လားလို့ မေးလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီအခါ မင်းက . . ."

"သူ လာမေးပြီးပြီးကွ။ ညတုန်းက"

"ဟင် . . . အဲ့ဒီလိုမေးတော့ မင်းဘယ်လိုဖြေလိုက်လဲ"

"ဘယ်လိုဖြေရမှာ လဲ။ အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်တာပေါ့။ ခရုတွေ တက်နင်းမိမှာ ဆိုးလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အတွေးလွန်ပြီး သစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်ပျော်သွားတာလို့ "

"ဟာ . . . ချီးနဲ့ မှ ပဲ။ အဲ့ဒီတော့ သူက ဘာပြောသွားသေးလဲ"

"ငါ့ကိုတော့ ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆိုးသလိုလို ရှက်သလိုလို အမူအရာ ဖြစ်သွားပြီး "ကောင်စုတ်ဉာဏ်တိုး ရေတွင်းထဲကျပါစေ" ဆိုပြီးတော့တော့ ကျိန်းဆဲသွားသေးတယ်"

"သေရောပေါ့ကွာ"

နီနီကလည်း သွက်သည် ။ ညတွင်းချင်း သွားမေးသည် ။ ဉာဏ်တိုး အကွက် မစေ့လိုက်ဘူး ဖြစ်သွားသည် ။

တံခွန်ကလည်း ဉာဏ်တိုး၏ အမူအရာနှင့် မေးခွန်းတွေကို ကြည့်ပြီး

....

"ဉာဏ်တိုး မင်းငါနဲ့ နီနီကြားမှာ ဘာမွေးထားတာလဲ"

"မပြောဘူးကွာ။ ငါက ဉာဏ်ကောင်းလို့ စီစဉ်ထားတာကိုလည်း
မင်းက အထာမနပ်ဘူး။ မဖြစ်ပါဘူး . . . မင်းနဲ့ နီနီ နီးစပ်အောင် ငါဉာ
ဏ်ကုန်ထုတ်ပြီး ကြံပါဦးမယ်"

ဉာဏ်တိုးက ထိုသို့ပင်။

သူကြည်ဖြူသောသူတွေကို အကောင်းဆုံး ဆက်ဆံတတ်ပြီး မိမိအ
ပေါ် တစ်ခုခု ပြုမူထားသူအတွက်လည်း ပြန်တုံ့ပြန်ရန်
ကြိုးစားတတ်သူဖြစ်လေသည် ။

* * *

(၂)

ကိုရင် ကွင်းပြင်ကြီးကို ကြည့်၍ အတွေးပွားနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ။
ထိုကွင်းပြင်ကြီးသာ စကားပြောတတ်လျှင် မိမိကို ဘာများ လှမ်းပြော
လေလိမ့်မလဲ။ "မတွေ့တာကြာပြီဟု နှုတ်ဆက်မလား။" "ထွက်သွားလို
က်တာ နှစ်ကာလတွေတောင် ပေါက်တယ်။ ဘယ်နှစ်နွေရာသီ ရှိပြီလဲ။
အခုမှ ပြန်လာရသလား" ဟု အပြစ်တင်သံသဲ့သဲ့နှင့် ပြောလေမလား မ
သိပါချေ။ ကိုရင်ကတော့ ကွင်းပြင်ကြီးကို အသိအကျွမ်းဟောင်း တစ်
ယောက်ကို ကြည့်နေရုံမှ လွဲ၍ ဘာမှ ပြောချင်ဟန်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ရှေ့
ဆက်ကြရန် အတွက်သာ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တော့သည်။ ။

ကိုရင် ဆက်လျှောက်လာရင်း သစ်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော
ချောင်းကူးတံတား တစ်စင်းပေါ်လည်း ရောက်ခဲ့သည်။ ။ တံတားပေါင်
ပေါ် သပိတ်တင်ပြီး ရေပြင်ဆီ ငေးနေလိုက်သေးသည်။ ။ ငါးတစ်ကောင်
က ရေပြင်အပေါ်ယံနားတွင် ရစ်ဝဲနေသည်။ ။ ပြီးလျှင် အမြီးခတ်ပြီး ရေ
အောက်ထဲ ပြန်ငုပ်လျှိုးသွားသည်။ ။ ငါးကလေး၏
အမြီးခတ်သွားမှုကြောင့် ရေပြင်အထက်တွင် ရေပူပေါင်းလေး တစ်လုံး
ဖြစ်ပေါ်လာသေးသည်။ ။ သို့သော် ခဏပါပဲ။ စက္ကန့်၏ အပုံတစ်ရာပုံလေး
ငါးပုံ လောက်ပဲကြာမည်။ ရေပွတ်ပူပေါင်းလေး "ဖန်း"ခနဲ
ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ။

"ဪရေပွတ်ပမာဆိုတာ သိပ်ကောင်းတဲ့ ဥပမာတစ်ခု ပါ

လား။"

သမုဒ္ဒရာကြီးရှေ့ထံ တကူးတက သွားကြည့်စရာမလို။ ချောင်းငယ် ကလေးတွင် ပဲ တွေ့နိုင်သည် ပင်။

ပုစွန်ဆိတ်ကြည်ကြည်လေး တစ်ကောင် တဆတ်ဆတ် ခုန်ချင်သလို ဖြစ်နေတာကိုလည်း လှမ်းတွေ့ရပြန်သည် ။ ထိုစဉ်ပဲ ငါးမည်းကြီး တစ် ကောင်က ပုစွန်ဆိတ်ကလေးကို ပါးစပ်ဟ၍ လှမ်းဟက်ကာ ငုံ့စားသွား လေသည် ။ တစ်ခဏလေး အတွင်းပါပဲ။ ဒီအဖြစ်အတွက်လည်း တောန က်ကြီးထဲ သွားကြည့်ရန်မလို။ ချောင်းငယ်ကလေးတွင် ပင် တွေ့နိုင် သော ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်းဝါဒ။ ဒီလိုပြောရင် ရက်စက်ရာကျမလား။ မသေ ချာပေမဲ့ တစ်ဦးရှင်သန်ရေးမှာ တစ်ဦးစတေးပေးရသော သဘောကို တော့ လက်ငင်းတွေ့ရလေသည် ။

ကိုရင်တို့ ငယ်စဉ်က ရေကူးခဲ့ရာ ချောင်းကလေးပေါ့။ ချောင်းစပ်က နေ မျောက်လွှဲကျော်လို ခုန်ဆင်းကျွမ်းပစ်ခဲ့သော ငယ်ဘဝများက တစ်မုံ စိမ့်ပြီး၍ သတိရစရာပင်။ ကိုရင်က ငယ်စဉ်က ရေကူးတော့တော်သည် ။ ဟိုဘက်ဒီဘက်ကို သိပ်အားမထုတ်ရဘဲ အလွယ်ကူးနိုင်သည် ။ ထားပါတော့။ ဒါတွေသိသိသာသာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။

ကိုရင် သပိတ်ကိုပြန်မ၍ ဆက်ကြွလာခဲ့သည် ။ ဆွမ်းခံအိမ်လေးငါး အိမ်ကျော်ပြီးတော့ ကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်သည် ။ အထက်တန်း ကျောင်းပါ။ ကိုရင်တို့ ရွာနှင့် အနီးနားမှ ရွာနှစ်ရွာတို့ အတွက် တစ်ခုတည်းသော ကျောင်းပါ။ ကျောင်းရှေ့ရောက်တော့လည်း ကျောင်းသား ဟောင်း တစ်ဦးလို စိတ်ကဝင်လာမှန်းမသိ ဝင်လာပြန်၏။ နံနက်ခင်းနှင့် အဖြူအစိမ်းတွေလောက် လိုက်ဖက်တာ ဘယ်အရာမှ မရှိ။ ခေါင်းလောင်းကိုလည်း လှမ်းမမြင်ဘဲ ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရသယောင်

ခံစားရမိ၏။

ကိုရင် ကျောင်းတော်ရှေ့ ခြေစုံရပ်မိပြန်သည် ။

* * *

(ခ)

ပဲရိုးပုံကြီးတွေ၊ နှမ်းရိုးပုံကြီးတွေကို ဖြတ်သန်းသွားရသော ကျောင်း သွားလမ်းမှာ စမ်းချောင်းကလေးများ လည်း ခြံရံနေသေး၏။ ထို့ကြောင့် ဝါးတံတား ပျော့အိအိများကိုလည်း ဖြတ်ရသည် ။ တံတားကြမ်းအကွပ် မှ အောက်သို့ လှမ်းကြည့်လျှင် ငါးရုံမည်းမည်းကလေးများ အမြီးခတ် နေသည် ကို မြင်ရဦးမည်။

ချောင်းငယ်ထဲမှာ ကနဖော့၊ ကန်စွန်း၊ ရေမှော်နှင့် ဗေဒါပင်များ ရော ထွေးနေသည် ။ ဗေဒါများ အပွင့်စိုစိုပွင့်ပါလျှင် ထိုအပွင့်များ ပေါ်တွင် ရောင်စုံပိုးကောင်တွေ အမြင့်ခုန်နေသည် ကို တက်ကြွဖွယ်တွေ့ရသေး သည် ။ ကျောင်းသွားလမ်းက ဖွဲ့နွဲ့ရလျှင် အဆုံးခက်အံ့။

"လုပ်ထား ငါ့ကောင်ရှုးရှုး . . . "

"လုပ်ထား ချစ်တုံးကြီး . . . လုပ်ထားစမ်းပါ"

"ငါ့ကောင့်ကြီးရေ . . . ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါ။ ဒီပွဲနိုင်ရင် မင်းကို ပြန် လွှတ်ပေးမှာ . . . ရှုးရှုး"

မသိလျှင် နွားတိုက်နေတာနှင့် တူမည်။ တကယ်က "ဘုတ်ဘုတ်" ဟု ခေါ်သည့် မြေမွှားကောင်လေးများကို ပြိုင်ခိုင်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

မန်ကျည်းစေ့တစ်ဝက်ခန့် ရှိသော ထိုအကောင်များကို လောင်းကြေး

ထပ်ကာ အပြေးပြိုင်ခိုင်းနေကြသည် ။ ထိုပိုးကောင်ကလေးများ သည် ခြေတံပါသော အိမ်တွေ၏ မြေပွပွများ တွင် ကန်တော့ပုံစံမြေတွင်း တူး၍ နေနေ တတ်ကြသည် ။ (ကျင်း) ကလေး၏ ဘေးကို လက်နှင့် ပုတ်၍ "ဘုတ်ဘုတ်ရေ ထိုဘုတ်ဘုတ်ရေ ထွက်ပါတော့" ဟု တကြော်ကြော် အော်နေခြင်းကြောင့် ထွက်လာခြင်းမဟုတ်။ ကျင်း၏ ဘေးကို လက်ဖြင့် တဘုတ်ဘုတ်ပုတ် နေသောကြောင့် ကျင်းပြုကာ ဘုတ်ဘုတ်ကလေးများ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။

အခု စာသင်ခုံပေါ်တွင် ဘုတ်ဘုတ်များကို အပြေးပြိုင်ခိုင်းနေသည် မှာ ထက်ခေါင်တို့ အဖွဲ့နှင့် စိုးဝင်းသန်းတို့ အဖွဲ့။ တဟေး . . . ဟေး . . . နှင့် ပွဲက မြိုင်နေသည် ။ ထက်ခေါင်ကတော့ မရ။ မသာအိမ်ရှိလျှင် ဖဲပွတ်သည် ။ ပြိုင်သူရှိရင် ကြက်တိုက်သည် ။ ကျောင်းခန်းရောက်တော့လည်း ရရာသတ္တဝါကို ညှဉ်းပန်း၍ လောင်းကစား နေပြန်သည် ။ ဘုတ်ဘုတ်ကောင်များက လေပြင်းပြင်းနှင့် မှုတ်လိုက်ရင်တောင် လွင့်သွားသည် မို့ ဆရာ / ဆရာမ မမြင်အောင် အစဖျောက်ရလည်း လွယ်သည် မဟုတ်လား။

တံခွန်၊ ဉာဏ်တိုး၊ နီနီနှင့် ခင်ထွေးတို့ သည် အတူတူလာတာ မဟုတ်သော်လည်း လမ်းတစ်ထောက်မှာ ဆုံဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျောင်းလမ်းခရီးကို အတူတူလာဖြစ်ခဲ့ကြရာ ယခုမှ ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဝင်ဝင်လာချင်းပင် အတန်းသားတွေ ဝိုင်းအုံ၍ ပွဲစည်နေသော စာသင်ခုံကို လည်း လှမ်းမြင်သည် ။

"ရုန်းလိုက်စမ်းပါဖေ့သားကြီးရာ"

"လုပ်ဟလုပ်ထား"

ထိုမြင်ကွင်းနှင့် ထိုအသံကို ကြားရုံဖြင့် ပွဲထဲခေါင်းတိုးဝင်စရာ မလို

ဘဲ "ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ" ကို တံခွန်သိသည် ။ သူ
ထိုကစားနည်းကိုမုန်းသည် ။ ကိုယ်ချင်းစာတရား ခေါင်းပါးသူများက
ကိုယ့်ထက် အားနည်းလွန်းသော သတ္တဝါကို ညှဉ်းပန်းကာ မိမိစိတ်လှုပ်
ရှားဖို့ ဖျော်ဖြေခိုင်းသည့် ရက်စက်သော ကစားနည်းဟု နားလည်သည် ။
ကစားနေသူတွေ ဘာရသခံစားရလဲတော့ မသိ။ လှမ်းမြင်သူကတော့ . .
..

ထိုကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ တစ်ခုခုလုပ်ရန် ကြံမိတော့သည် ။

"နီနီ"

နီနီက ဘုရားစင်မှ ဘုရားပန်းများ ခြောက်နေသည် ကို လှမ်းကြည့်
နေရာမှ ခေါ်သံကြောင့် တံခွန်ထံ အကြည့်ပြောင်းလိုက်သည် ။ သူက . .
..

"နောက်ထပ် ခြေလှမ်းငါးလှမ်း လှမ်းပြီးရင် နင် ငါ့ပုခုံးကို
နည်းနည်းအားစိုက်ပြီး တွန်းလိုက်စမ်းပါ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

နီနီက အလွယ်တကူ အံ့ဩတတ်သော မိန်းကလေးဖြစ်ရာ မျက်လုံး
ဝိုင်းရင်း ပြန်မေးလေသည် ။

"နောက်ထပ် ခြေငါးလှမ်း လှမ်းပြီးရင် နင်အလိုလို သိသွားမှာ ပါ"

သူတို့ ပြောနေစဉ် ဉာဏ်တိုးနှင့် ခင်ထွေးက ကိုယ့်စာသင်ခုံ ကိုယ်သူ
က်သွက် သွားနေကြပြီ ဖြစ်သည် ။ နီနီနှင့် တံခွန်က အခုမှ အခန်းပေါက်
ကနေ စတင်ပြန်လျှောက်လာသည် ။ နီနီက စိတ်ထဲက တစ်၊ နှစ်၊ သုံး စ
သဖြင့် ရေတွက်နေသည် ။ နီနီ နှုတ်ခမ်းများက တစ်စုံတစ်ရာ မဆိုးဘဲ
ပန်းရောင်ဖြင့် နုနယ်နေသည် ။

"လေး ငါး အင့် "

ငါးလှမ်းမြောက်သည် နှင့် အင့် . . . ခနဲ သူမ တွန်းလိုက်သည် ။

"အ အောင်မလေးဗျ "

နီနီက ဖြည်းဖြည်းပဲ တွန်းတာရယ်ပါ။ ဒါကို တံခွန်က အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ကာ ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းအုံနေကြသည့် ဝိုင်းထဲသို့ ခေါင်းကြီးတိုးဝင်သွားတော့သည် ။ ဘုတ်ဘုတ်တွေ ပြိုင်သည့် စာသင်ခုံပေါ် လက်ထောက်မိရင်ပဲ နှေးတိနှေးတုံနှင့် ပြိုင်ပွဲဝင်နေသည့် ဘုတ်ဘုတ် နှစ်ကောင်ကို လက်နှင့် တောက်ထုတ်လိုက်သည် ။ ပြီးလျှင် ချက်ချင်းပဲ ခုံအစွန်းက ဘုတ်ဘုတ်တွေ ထည့်ထားသည့် ထက်ခေါင်၏ စက္ကူဘူးကိုပါ လက်နှင့် ပုတ်ချလိုက်၏။

"ဟာ သွားပါပြီကွာ ပွဲပျက်ပါပြီ"

"ဟာ ငါ့ကောင်တွေ လွတ်ကုန်ပြီ"

"ချီးတဲ့ မှ"

" "

ဆဲသံတွေ ပွတ်ထွက်လာကုန်ကြသည် ။ ဒီလိုအဖြစ်တွေ ဖြစ်လာမှ တံခွန်က သူ့ကို ဘာလို့ တွန်းခိုင်းမှန်း နီနီသိတော့သည် ။

"ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ"

ထက်ခေါင်က တံခွန်အင်္ကျီကို ဆောင့်ဆွဲကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားတော့ မေးလိုက်သည် ။ တံခွန်က အလွန်အမင်း အားတုံ့အားနာဟန်လုပ်ကာ

"အာ . . . ငါတောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ မတော်တဆ ဖြ

စံသွားတာပါ။ ဟိုမှာ နောက်ကနေ နီနီက ငါ့ကို တွန်းလိုက်လို့ ကွ"

"ဟင်"

ထက်ခေါင် "ဟင်" သွားသည် ။ ဘေးကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နီနီက ပါးကွက်ဝါလေး အဖွေးသားနှင့် မျက်နှာချိုထားသည် ။ ထက်ခေါင်က ထွက်နေသည့် ဒေါသကို ထွက်သက်နှင့် အတူ "ဟင်း" ခနဲ လျှော့ချလိုက်ကာ တံခွန်အင်္ကျီစကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားသည့် လက်အား ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှော့ချကာ လွှတ်လိုက်သည် ။

"နင်က ဘာလို့ ဒီကောင်ကို တွန်းရတာလဲ"

"ဘာဖြစ်လဲ ငါ့သူငယ်ချင်း ငါတွန်းတာ။ တွန်းရုံတင် မကဘူး။ ရိုက်လို့ လည်း ရ၊ ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲလို့ လည်း ရတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်း ငါကြိုက်သလို လုပ်ခွင့်ရှိတယ်"

နီနီက ကျန်သည့် အချိန်တွေ နူးညံ့သလောက် ထက်ခေါင်နှင့် ဆိုစွာပြီးသား။ ထက်ခေါင်က နီနီနဲ့ ဆို သက်တန်လို ကွေးညွတ်ရိုက်သွားတတ်သည် ။

နီနီ အဖြေကို မကြိုက်သော်လည်း ထက်ခေါင် ဘာမှ မပြောတော့ပါ ။

ကိုယ့်ခုံကိုယ် အသီးသီး သွားထိုင်ပြီးကြတော့မှ ဉာဏ်တိုးက တီးတိုး ပြောသည် ။

"မဆိုးဘူး . . . တံခွန်။ မင်းလည်း ငါ့ခြေဖျားလောက် ဉာဏ်ကို လွှာသုံးတတ်နေပြီ။ ဟိုကောင်တွေ ကစားဝိုင်းကို ဖျက်လိုက်တာ လှတယ်"

"အဟင်း"

မိန်းကလေး ခုံတန်းတွင် လည်း ခင်ထွေးက နီနီကို . . .

"နီနီ . . . နင် တံခွန်ကို ကာကွယ်ပေးပြီး ထက်ခေါင်ပေါ် အနိုင်ယူလို ကံတာများ သိပ်သိသာလိုက်တာ"

"သိသာအောင် လုပ်တာပဲတော့ သိသာမှာ ပေါ့။ တံခွန်က ကောင်း တာ လုပ်တာ။ ဟိုကောင်က မကောင်းတာ လုပ်တာလေ။ ကောင်းတဲ့ သူ ကို ကာကွယ်တာ ဘာမှားလို့ လဲ"

"မမှားပါဘူး။ မဟုတ်လည်း နင်က တံခွန် ဘာပဲလုပ်လုပ် ကောင်း တယ်လို့ ထင်နေမှာ ပဲကို"

သည် လိုကျတော့ နီနီ မျက်စောင်းက ရောက်လာသည် ။

* * *

နေလုံးက ငှက်တွေဖြတ်ပျံအပြီးမှာ ရေသောက်ဆင်းဖို့ ပြင်သည် ။ ကျောင်းခေါင်းလောင်းကြီးကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမအိုကြီးက လှုပ်ခါ လို က်တော့ "ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . " ဟု မြည်သွားသည် ။

ကျောင်းဆင်းလမ်းအတိုင်း ဉာဏ်တိုးနှင့် တံခွန်ပြန်လာသည် ။ ဉာ ဏ်တိုးက မြန်မာစာ စာအုပ်ကို လက်ခလယ်နှင့် လှည့်၍ လေချွန်လာသ ည် ။ ပြီးတော့ ခင်ထွေးအဖေ ဘကြီးချို၏ နှာခေါင်းအကြောင်း မကြာခ ဏ ပြောလာသည် ။ ချိုင့်ခွက်တွေများ ပြီး ပွရွလှသော ထိုနှာခေါင်းကြီး ကို တွေးကြည့်ရုံနှင့် ထမင်းစားပျက်ကြောင်း ပုတ်ခတ်လာသည် ။

"မင်းကို ဘယ်သူက တွေးကြည့်ခိုင်းနေလို့ လဲ"

"တံခွန် ဒီလိုပြောတော့ ဉာဏ်တိုးရယ်သည် ။"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့နှာခေါင်းကိုတော့ အဲ့ဒီနှာခေါင်းလို ဘယ်တော့မှ

မဖြစ်စေရဘူး"

ဟု ဆိုကာ သူ့နှာခေါင်းသူ ဆွဲနေသေးသည်။ ။

ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက် ရောက်တော့ ဉာဏ်တိုးက လျှောက်
နေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ ။ လမ်းဘေးက အုတ်နီခဲကိုကောက်ကိုင်ကာ
ညောင်ပင်ကြီး၏ မြေထဲမှာ ကောက်ထွက်နေသော အမြစ်ဆုံကြီးကို အု
တ်နီခဲနှင့် ထုတော့သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် . . . ဘာလုပ်တာလဲကွ"

"မနေ့က ကျောင်းလာတုန်းက ဒီသစ်မြစ်ကြီးကြောင့် ငါခလုတ်တို
က်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ငါ သတိရတုန်း သူနာအောင် ပြန်လုပ်မလို့ "။

အုတ်နီခဲဒဏ်ကြောင့် သစ်မြစ်ကြီး ဖွာထွက်ကာ စုတ်ပြတ်လာသည်
။

"မင်းကလည်း ကွာ သက်မဲ့နဲ့ များ ပြိုင်လို့ "။

"သစ်ပင်က သက်မဲ့ဆိုရင် ဘာလို့ ဇီဝဗေဒထဲ ထည့်သင်နေသေးလဲ။
ဒီသစ်ပင်မှာ အသက်တစ်ဝက်တော့ ရှိမှာ ပဲ။ ဒါကြောင့် ဆန္ဒလည်း တစ်
ဝက်ရှိမှာ ပဲ။ ဒီအကောင် ငါ့ကို ခုလုတ်တိုက်အောင် တမင်သက်သက်
လုပ်တာနေမှာ "။

"ကလဲ့စားချေတယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ အထဲ မပါဘူး"

"ငြိမ်ခံနေတာလည်း သိပ်မှ မကောင်းပဲကွ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားန
ည်းလမ်းကျတယ်။ ကိုယ့်လုပ်ရင် ပြန်လုပ်ရမယ်။ ငါက ဉာဏ်ကောင်း
တဲ့ ကောင် ဆိုတော့ ဒါတွေ သဘောပေါက်တယ်ကွ"

" "

"အင့်ဟာ အင့်ဟာ . . . ဟင် ဘာတွေလဲဟ"

ဉာဏ်တိုးသစ်မြစ်ကို အုတ်နီခဲနှင့် နှက်နေတုန်း ပခုံးပေါ် ညောင်သီးမှ ညှိတွေ ကြွေကျလာသည်။ ။ ကျောင်းစိမ်းအင်္ကျီဖြူဖြူမှာ ညောင်သီးမှ ညှိထဲမှ အရည်တွေ၊ အဆံသေးသေးလေးတွေနှင့် စွန်းကုန်သည်။ ။

"ဟာ လေပါတယ်။ ငါက အုတ်နီခဲနဲ့ ထုလို့ မဝသေးဘူး၊ ဒီကောင်က ညောင်းသီးတွေ ခြွေချပြီး ပြန်ပညာပြနေပြီ"

"အေး အဲဒီလိုပဲကွ။ ကလဲ့စားချေတယ်ဆိုတာ မုန့်လုံး စက္ကူကပ်ကဗျာလို စမိရင် သိပ်မဆုံးချင်တော့ဘူး"

ဉာဏ်တိုးက ပခုံးပေါ်က ညောင်းသီးတွေကို ခါချရင်း ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင်ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ငါ့ဆုံးမ မနေနဲ့ ။ ဟိုမှာ မင်းကိုလည်း ကလဲ့စားချေမယ့် ကောင်တွေ လာနေပြီ"

တံခွန်လည်း ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ လမ်းချိုးတစ်ခုကနေ ထက်ခေါင်တို့ အဖွဲ့ ထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်သည်။ ။ ကောင်းပါသည်။ ။ တံခွန်လည်း မျှော်လင့်ထားပါသည်။ ။ ထိုသို့ပင် တွေ့ချင်ပါသည်။ ။

ထက်ခေါင်အနောက်တွင် ထူးညို၊ အမြွှာညီအစ်ကို ဆန်းဝင်းချစ်၊ ဆန်းမင်းချစ်၊ ဘူးသီးနှင့် အောင်ပြည့်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ပါလာသည်။ ။

ထက်ခေါင်က တံခွန်ရှေ့ရောက်တော့ ရပ်လိုက်သည်။ ။ တံခွန်မျက်လုံးကို တည့်တည့်ကြည့်သည်။ ။ တံခွန်ကလည်း သူ့ဘာပြောမလဲ စောင့်ရင်း ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ချက်ချင်း စကားမပြောဖြစ်ကြ။ နည်းနည်းကြာမှ ထက်ခေါင်က . . .

"ငါ အခုဘာလို့ မင်းရှေ့ရောက်နေတာလဲ ဆိုတာ မင်းသိမယ် ထင်

တယ်"

"သိလို့ ဘယ်မှ မသွားဘဲ နေနေတာပေါ့။ မနက်က ကိစ္စအတွက် မင်း ငါ့ကို မကျေနပ်ဘူး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် နီနီက ကာကွယ်ပေးနေလို့ မင်းသက်သာ သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မင်းသက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး "

ဉာဏ်တိုးက ညောင်မြစ်နားက အုတ်နီခဲဆီ မျက်စိရောက်နေသည် ။ တစ်ခုခုဆို ဦးအောင်တွယ်ပြီး ပြေးရန်။

တံခွန်ကတော့ သူ့နဂါဟန်အတိုင်း တည်တည်ပြီးပြီးပဲ

"မင်းထိုးရင် ထိုးသွားလိုက် ထက်ခေါင်။ ငါပြန်လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးစိတ်ချ။ မင်း ကျေနပ်သလောက် ထိုးသွား"

"အဲ့ဒါမျိုးက ဘာလုပ်မှာ တုံး။ ငါ မလိုချင်ဘူး။ မင်းလည်း ပြန်ထိုး။ ငါလည်း ပြန်ထိုးမယ်။ ယောကျာ်းပီပီပဲ လုပ်ချင်တယ်ဟေ့ကောင်။ ငါ့ဘာသာ ပြိုင်ပြီးရတဲ့ အနိုင်ကိုပဲ လိုချင်တယ်။ အရှုံးပေးလို့ ရတဲ့ အနိုင်မျိုးတွေ စိတ် မပါဘူး"

ထက်ခေါင်တွင် အလွယ်ကြိုက်သည့် စိတ်ဓာတ်တော့ ရှိပုံမပေါ်။

"အဲ့ဒါ ဆိုရင်တော့ ခက်ပြီ။ ငါက သူများ အသားနာအောင် လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

တံခွန်က သူ့စိတ်ရင်းအတိုင်းပဲ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ထက်ခေါင်အတွက်တော့ ထိုစကားက ပေကပ်ကပ် တုံ့ပြန်သလို ဖြစ်နေသည် ။ ထို့ကြောင့် ပင်ကိုက ခပ်မာမာရှိသည့် ထက်ခေါင်၏ မျက်နှာ ပိုတင်းလာသည် ။

ဉာဏ်တိုးက သူမပါလျှင် မဖြစ်တော့ဟု တွေးကာ

"ကဲ ငါက ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ တစ်ခုခု အကြံ ပေးကြည့်မယ်။ လောလောဆယ် ထိုးဖို့ ချဖို့ မပြိုင်နဲ့ ။ တခြားဟာပြိုင်ကြ။ ပြီးမှ နိုင်တဲ့ သူရဲ့ စိတ်ကြိုက်တစ်ခုခု လုပ်ပေးကြေး ။ ဘယ်လိုလဲ"

တံခွန်နှင့် ထက်ခေါင် ဉာဏ်တိုးဆီ အကြည့်ရောက်သည် ။ ထိုနည်း က ဟန်ကျမည် ထင်သည် ။

"ငါတို့ က ဘာပြိုင်ရမှာ လဲ"

ထက်ခေါင်းမေးသည် ။ ဉာဏ်တိုးက

"ရေကူးပြိုင်ကြ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံး ရေကူးကောင်းတာပဲ။ ဘယ်လိုလဲ"

နှစ်ယောက်သား ခဏငြိမ်သည် ။ ပြီးမှ သဘောတူလိုက်ကြသည် ။

ရွာအနောက်ဘက်က ချောင်းထဲ ချီတက်ကြတော့သည် ။

ချောင်းကို ရောက်တော့ ဉာဏ်တိုး ဟိုဘက်ကမ်းသို့ အရင်ကူးသွား ကာ ညောင်စွန်းနေသည့် သူအင်္ကျီကို ကျောက်ပြားနှင့် ရိုက်လျှော် နေသည့် ။

ထက်ခေါင်နှင့် တံခွန်က ခါးတောင်းကျိုက်နေသည် ။

"ငါ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး လို့ အော်ပြီးတာနဲ့ ပွဲစမယ်နော်။ ရေကူးနေတုန်း ဆွဲလား၊ ရမ်းလား၊ မလုပ်ကြေး။ ထက်ခေါင် မင်းကောင်တွေကိုလည်း ပြောထား။ ကမ်းပေါ်ကနေ ရွံ့နဲ့ လှမ်းထုတာတွေ၊ မခံချင်အောင် စကားနဲ့ လှမ်းဆွတာတွေ မလုပ်ရဘူး၊ အဆင့်ရှိရှိ ပြိုင်ရမယ်"

စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း သတ်မှတ်နေသည့် ဉာဏ်တိုးကို ဟိုဘက်ကမ်းက ဆန်းဝင်းချစ်က ရွံ့ဗွက်နှင့် လှမ်းပေါက်သည်။ ဉာဏ်တိုးက ပြန်ဆဲလိုက်သည်။ ထက်ခေါင်က သူ့ကောင်တွေကို လှမ်းတားသည်။ ပြီးမှ ဉာဏ်တိုးဆီ လှမ်းပြောသည်။

"ဟေ့ကောင် အုပ်စုလိုက် အနိုင်မယူချင်လို့ အခုလို တစ်ယောက်ချင်း ဆတူပြိုင်နေတာကွ။ အပိုစည်းကမ်းတွေ လာမထုတ်နဲ့ ငါ့ကောင်တွေဘက်က ညစ်တာရှိရင် ငါအရှုံးပဲ"

"ကြိုက်တယ်။ ငါက ဉာဏ်ကောင်းလို့ သိတယ်။ မင်းစိတ်ဓာတ်မှာ အကောင်းဓာတ်လေးတော့ နည်းနည်းစိမ့်ဝင်နေသား"

တကယ်ပြိုင်ရမည့် တံခွန်က ဘာမှ သိပ်မပြော။ ဉာဏ်တိုးက ချည်းပြောနေသည်။ တံခွန်က ဒီပွဲကို အနိုင်ပြိုင်ရမည်ဟု တော့ သိနေသည်။ ထက်ခေါင် အနိုင်ရပါက ကာယချင်းယှဉ်ဖို့ စိန်ခေါ်မည်။ ထိုးကြ ကြိတ်ကြလျှင် ဘာကောင်းမည်နည်း။ ကွဲကြပြဲကြနှင့် ဘာမှ ဟုတ်တာလည်း မဟုတ်။ ရင်ထဲက အပူမီးများ ငြိမ်းဖို့ ထက် တိုးပွားဖို့ သာ ပိုများမည်။ ထို့ကြောင့် သည် ပွဲကို အနိုင်ရရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

"ငါ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ"

တံခွန်က ပြောလိုက်သည်။ ထက်ခေါင်က ဟက် ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ အကြောလျှော့ရာက ရပ်လိုက်သည်။

ဉာဏ်တိုးက ဟိုဘက်ကမ်းဆီကနေ တစ်နစ်

"သုံး"

ဟု ရေတွက်လိုက်တော့သည်။

ထက်ခေါင်၏ ဘက်တော်သားတွေက အော်ဟစ်အားပေးကြသည်။

ဉာဏ်တိုးက သည် ဘက်ကမ်းမှ အင်္ကျီရေညှစ်ရင်း စောင့်နေသည်။ ။

တဖွမ်း ဖွမ်းနှင့် ကူးကြလေသည်။ ။ အလှကူးမဟုတ်သည် မို့ အပြိုင်အဆိုင်ပင်။ တာအထွက်မှာ အလယ်လောက်အထိ နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူပင်။ မည်သူ့ မည်သူမှ မသာကြ။ ချောင်းအလယ်ရောက် မှသာ ကွားခြားမှုက ရှိလာသည်။ ။ ချောင်းက ဝါးနှစ်ရိုက် နည်းနည်းလျှော့သလောက် ကျယ်၏။ ရေလယ်မှ သာ လူမြုပ်အောင်နစ်ပြီး ကျန်သည့် နေရာတွင် ခြေဖျားထောက် ရပ်နိုင်သည်။ ။ ဝါးတစ်ရိုက်လောက် လက်ပစ်ကူး လာပြီးမှာ ထက်ခေါင်က သက်လုံမရှိတော့။ မခံနိုင်တော့၍ ခြေဖျားထောက်ကာ ခဏနားရသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် တံခွန် တဖွမ်းဖွမ်း ဆက်ကူးသွားနိုင်သည်။ ။ ထက်ခေါင် အသက်ဝအောင် ရှူပြီး အနောက်က အမြန်လိုက်ကူးသည်။ ။

ထက်ခေါင်ဘက်က ကောင်တွေက သူ့ကောင် အခြေအနေ မကောင်းသဖြင့် မျက်နှာပျက်နေကြသည်။ ။ ဘယ်လိုအကြံအဖန် လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြသည်။ ။

ဉာဏ်တိုးက သူလျှော်ပြီးသည့် အင်္ကျီကို ဝှေ့ယမ်း၍ အရင်ပန်းဝင် လာသော တံခွန်ကို အော်ဟစ်ဆီးကြိုနေသည်။ ။ တံခွန် အနိုင်ရခဲ့ပေပြီ။

"ဟားဟားမင်းက ဆေးလိပ်တွေ ခိုးသောက်နေတာကိုးကွ။ အဲ့ဒီတော့ အမောမခံနိုင် တော့ဘူးပေါ့။ လျှော့လျှော့ အဲ့ဒါလေးတွေ လျှော့"

"မင်း အပိုတွေ ဝင်မပြောနဲ့ဉာဏ်တိုး။ ကဲ . . . တံခွန် . . . မင်းနိုင်တယ်။ ငါ့ကို ဘာလုပ်ခိုင်းမှာ လဲ ပြော"

ထက်ခေါင်က ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ ။

တံခွန်တွင် အနိုင်ရပေမဲ့ အထက်စီးရသည့် မျက်နှာမျိုး နည်းနည်းမျှ မရှိချေ။ အသံကလည်း ပင်ကို ပကတိအသံ။

"ဒီမနက်ကိစ္စအတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆို အဲ့ဒီလို ကြက်တိုက်၊ နွားတိုက်တာတို့ မနက်ကလို ပိုးကောင်တွေကို အပြေးပြိုင်ခိုင်းတာတို့ အဲ့ဒီလို တိရစ္ဆာန် ညှဉ်းပန်းရတဲ့ ကစားနည်းတွေ မလုပ်ဖို့ ကတိပေးပါ"

"ဒါပဲမို့လား"

တံခွန်က ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ထက်ခေါင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည် ။

ဉာဏ်တိုးက သူ့အင်္ကျီကို ရေညှစ်ချနေရင်း

"ဒီပွဲတစ်တော့ မင်း နိုင်သွားတယ်ပေါ့ တံခွန်ရာ။ ဒါပေမဲ့ ငါက ဉာဏ်ကောင်းတော့ သိတယ်။ ရေရှည်မှာ တော့ မင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာကို မနိုင်ရမှာ လဲ။ ငါတို့ က ဘာတွေ ရေရှည် ထပ်ပြိုင်ဦးမှာ မို့လို့ လဲကွ မင်းစကားက"

တံခွန်က မရှင်းသလို ပြန်မေးတော့ ဉာဏ်တိုးက ဉာဏ်ကောင်းသည့် မျက်နှာပေးမျိုးဖြင့် တစ်ခွန်းတည်း ဖြေသည် ။

"နီနီနဲ့ နဖူးစာပွဲမှာ ပေါ့"

* * *